

58. Bratislavské hudobné slávnosti

BHS

Ludovít Hološka: Violončelistka

2. 10. 2023

19.30

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen
Európskej
asociácie
festivalov

Generálny partner BHS

www.filharmonia.sk

WWW.FILHARMONIA.SK

58. Bratislavské hudobné slávnosti

22. 9. – 8. 10. 2023

58. ročník

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia**

**z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky**

**Záštitu nad 58. ročníkom BHS prevzala pani Silvia Hroncová,
ministerka kultúry SR.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažitková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

European Festivals Association
Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš

koncertný umelec

predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.

dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský

koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton

muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková

hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček

hudobný skladateľ

prof. Jozef Podhoranský

koncertný umelec

Filharmónia Brno Slovenský filharmonický zbor

Dennis Russell Davies, dirigent

Jan Rozehnal, zbormajster

Polina Osetinskaya, klavír

Zuzana Weiserová, soprán

Katarína Ďurdinová, soprán

Dominika Krčišťová, alt

Pavol Oravec, tenor

Mykola Erdyk, tenor

Eugen Gaál, bas

Cori O'Lan, svetelný dizajn

Anthony Philip Heinrich (1781 – 1861)

The Wild Wood Spirit's Chant

Spev duchov divokého lesa 18'

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)

Fantázia pre klavír, zbor a orchester

c mol, op. 80 20'

Adagio

Finale: Allegro

Allegro ma non troppo

Arvo Pärt (1935)

Credo pre klavír, zbor a orchester 15'

Alexander Skriabin (1872 – 1915)

**Prometheus: Poéma ohňa, pre klavír, zbor
a orchester, op. 60**

25'

Spoločný koncert Filharmónie Brno
a Slovenského filharmonického zboru
je aj festivalovou pripomienkou 30. výročia
vzniku samostatnej Slovenskej republiky
a Českej republiky.

Nech sa ctené obecnstvo nenechá pomýliť anglickým menom a názvom skladby. Prvý americký skladateľ, ktorý sa živil výhradne hudbou, **Anthony Philip Heinrich**, sa totiž narodil ako Antonín Filip Heinrich v českej dedine Krásný Buk a určite by mu vtedy nikto nepredpovedal turbulentný život, ktorý ho čakal. Syna chudobnej mamy a neznámeho otca si adoptoval bohatý strýko, po ktorom ako 19-ročný zdedil jeho prosperujúcu obchodnú sieť s plátnom, niťami a vínom so skladmi v Prahe, Viedni, Terste a Neapole. O majetok prišiel kvôli napoleonským vojnám a namiesto predaja českého skla v Spojených štátoch zostal bez peňazí v Bostone. Začal sa živiť tým, čo bolo jeho koníčkom – hudbou. Kvôli ponuke riaditeľského postu vo Filadelfii neváhal prejsť peši 300 míľ a keď zistil, že miesto je už obsadené, prešiel ďalších 400 do Lexingtonu v Kentucky. S veľkým úspechom usporiadal v roku 1817 koncert, na ktorom zaznela aj prvá americká premiéra Beethovenovej symfónie č. 1 C dur. Heinrich na koncerte vystupoval ako dirigent, huslista aj klavirista. Po dlhoročnom vypätí a tragédiách v osobnom živote sa fyzicky aj psychicky zrútil, utiahol sa do zrubu na okraji lesa – a začal vo svojich 39 rokoch komponovať. V roku 1820 vydal krátko po sebe dve zbierky salónnych kusov v štýle z prelomu 18. a 19. storočia. Obe zbierky mali skvelé ohlasy. Istý čas potom pôsobil v Bostone, no v roku 1826 odišiel do Londýna, kde sa živil ako huslista a komponoval. Roku 1831 zložil prvú skladbu pre orchester Pushmataha, a Venerable Chief of a Western Tribe of Indians, v ktorej ako prvý skladateľ použil tému amerických Indiánov. Neskôr si ho podmanila predovšetkým symfonická a programová hudba Hectora Berlioza a inšpirovala ho k vlastnej symfonickej tvorbe. Po návrate sa usadil v New Yorku, kde pôsobil takmer nepretržite 20 rokov ako skladateľ, dirigent, organizátor koncertov a učiteľ. Predsedal aj ustanovujúcej schôdzi Philharmonic Society of New York v roku 1842.

Približne v tom čase napísal „veľké národné historické oratórium“ ako vyjadrenie jeho patriotizmu a úprimného presvedčenia o ideách formujúcich mladé Spojené štáty. Má dve časti, The Adieu of the Pilgrims (Rozlúčka pútnikov) a The Consummation of American Liberty (Završenie americkej slobody). Úvod druhej časti tvorí

skladba **The Wild Wood Spirit's Chant**, „veľká historická fantázia“ v 44 častiach. Heinrich v nej vychádza z predstavy, že duch divočiny spieval Otcom pútnikom, aby ich inšpiroval k láske a slobode. Veril, že takéto hlasy počuli básnici stredoveku a aj on sám. Aj pre túto skladbu je typická zvuková veľkoleposť a veľké obsadenie. Skladba má rapsodický charakter, inšpiračné zdroje sú rozmanité, pričom pozornému poslucháčovi určite neujde niekoľkokrát citovaná pieseň Yankee Doodle.

Jeho posledná cesta cez more v roku 1857 ho na dva roky zaviedla do Prahy, kde boli jeho skladby uvedené na niekoľkých koncertoch. Vo veku 76 mal prvýkrát možnosť počuť vlastné diela v plnom obsadení, lebo v Amerike to ešte v tom čase stále nebolo možné. V súdobej kritike zaznelo nasledovné: *„V jistém směru vidíme zde jakýsi primitivní počátek onoho hudebního způsobu líčení, který v nynější době jakožto programní hudba v uměleckém světě si dobyl jistého oprávnění, a to zde v takové formě, jaký pod bezprostředním dojmem jako svého vyjadřovacího prostředku může užítí mysl nedotčená ještě vytríbenou, všestrannou dokonalostí, nabitou studiem teorie a literatury, ale zato silně citlivá a půvabně produktivní. Že dojem této hudby je často nezvyklý je snadno vysvětlitelné, ale není možno odepřítí ji místy duchaplnosti a šťastné invence. V jistém směru shledali jsme však momenty uspořádané, souvislé, logicky správné hudební dikce, a velmi pečlivě a také originálně ve svém efektu založené instrumentace, která hudební povahu našeho zasloužilého krajana staví do velmi příznivého světla.“*

Dva roky po návrate do New Yorku „Otec Heinrich“, ako ho v Amerike prezývali, zomrel v chudobe a zabudnutí. Priekopník americkej profesionálnej hudby, obchodník, svetobežník, skladateľ, dirigent a hudobník našiel konečne pokoj v rodinnej hrobke blízkych priateľov Audubonovcov v Bronx.

Podobne turbulentný ako život „amerického Beethovena“ bol premiérový večer 22. decembra 1808 v Theater an der Wien. Skutočný **Ludwig van Beethoven**, v snahe zapôsobiť na náročné viedenské publikum, zaradil do programu svoju Piatu a Šiestu symfóniu, Klavírny koncert č. 4 G dur, niekoľko častí Omše C dur a áriu Ah,

perfidu!. Viac ako ambicióznemu programu však podľa neho ešte chýbalo „grandiózne finále“, v ktorom by sa spojili všetky umelecké zložky večera a tak len pár dní pred koncertom vznikla **Fantázia pre klavír, zbor a orchester c mol.** Koncert nemohol dopadnúť horšie. Okrem nezvyklej dĺžky koncertu skúšalo trpezlivosť obecnstva aj nefunkčné kúrenie a najmä zle pripravený orchester. Niektoré časti Chorálovej fantázie čítali hráči v podstate z listu, atrament na zborových partoch ešte nestihol ani zaschnúť. Klavírne časti Beethoven improvizoval a keď podľa svedectiev hudobníkov zabudol na vlastné pokyny v opakovaniach, produkcia sa rozpadla a museli začať odznovu. Skutočne grandiózny záver večera!

Napriek nevydarenému prvému uvedeniu patrí Chorálová fantázia k významným Beethoveným dielam v zmysle hľadania nových foriem vyjadrenia jeho ideálov. Pôdorys mal jasný od začiatku – sólový klavírny úvod, ktorého motívy ďalej rozvinie orchester a napokon sa v závere ozve zbor, aby doplnil mohutné zvukové a ideové obrazy. Ak sa poslucháčovi zdá skladba povedomá, je to iste preto, že v mnohom anticipuje neskoršiu Ódu na radosť. Sám Beethoven pri písaní Deviatej symfónie opisuje svoj zámer „*zhudobniť nesmrteľnú Schillerovu ‚Ódu na radosť‘ rovnakým spôsobom ako moju klavírnú fantáziu so zborom, ale v oveľa väčších rozmeroch*“. Chorálová fantázia skutočne na menšej ploche prináša všetko – koncertantný rozmer, lyrické aj mohutné heroické pasáže a predznamenáva neskoršie tendencie prepájať v hudbe rôznorodé formy a žánre.

Naopak, s ohromným úspechom sa pri svojej premiére stretlo **Credo** pre klavír, zbor a orchester. Dielo s rovnakým obsadením ako Chorálová fantázia napísal **Arvo Pärt** v roku 1968. Nadšené publikum v Estónskej koncertnej sieni v Talinne si žiadalo okamžité opakovanie. Oficiálne úrady už také nadšené neboli. Trňom v oku bol predovšetkým latinský text vyznania viery „Verím v Ježiša Krista“ a slová Matúšovho evanjelia „*Počuli ste, že bolo povedané: Oko za oko a zub za zub. Ja vám však hovorím: Neprotivte sa zlému! Naopak: Tomu, kto ťa udrie po pravom líci, nadstav aj ľavé.*“ Neeme Jarvi, dirigent premiérového uvedenia, pred premiérou neposlal dielo na odsúhlasenie únii skladateľov. Vedel, že by ho nepovolili. „*Estónska*

filharmónia však povedala, 'Poďme do toho.' Hneď na druhý deň z toho bol na estónskom politbyre riadny škandál. Potom sa začal tlak. Niektorých z filharmónie za to vyhodili." Jeho nemali kým nahradiť, miesto mu teda zostalo, no zato Pärt mohol zabudnúť na nové objednávky a jeho staršie diela z koncertných dramaturgií takisto zmizli. Po Crede nasledovalo osem rokov tvorivého ticha. Nebolo však spôsobené len vonkajšími okolnosťami. Samotná skladba odráža skladateľovu tvorivú krízu, ktorá naňho koncom 60. rokov doľahla. *„Chcel som spojiť dva svety, lásku a nenávisť. Vedel som, akú hudbu napísať pre nenávisť a aj som to urobil. Ale hudbu lásky som nebol schopný vytvoriť,*" povedal na margo výberu Bachovho Prelúdia č. 1 z Temperovaného klavíra, ktoré použil ako základný stavebný materiál vinúci sa celou skladbou. *„Bol som hlboko presvedčený, že Kristove slová – , Počuli ste, že bolo povedané: Oko za oko a zub za zub. Ja vám však hovorím: Neprotivte sa zlému, milujte svojich nepriateľov' – boli teologickou hudobnou formou. Láska zničila nenávisť. Nezničila: nenávisť sa zrútila sama do seba, keď stretla lásku.*" Credo sa stalo akousi rozlúčkou Pärtu so seriálnou hudbou. Darmo by ste v ňom hľadali tintinnabuli, ktoré charakterizuje jeho tvorbu po roku 1976 až dodnes, hoci záblesky zvukovosti jeho neskorších diel sa v ňom predsa len občas objavajú. No vládne mu ostrý kontrast medzi svetom lásky a nenávisti v podobe anjelsky znejúcich zborov a neznesiteľným hlukom orchestra. Meditatívne predely medzi časťami textu vystupňované do extatických výkrikov. Gradujúca sila nenávisti otáča postupnosť Bachových akordov ako výsmech láske, aby sa na záver rozplynula v posledných krčovitých záchvevoch.

Ranú tvorbu **Alexandra Skriabina** charakterizuje silný vplyv jeho idolu Chopina. Na prelome storočí však jeho život, osobný aj umelecký, radikálne zmenil smer. Pod vplyvom Nietzscheho a teozofizmu dospel k presvedčeniu, že hudba musí mať moc vnieť mystickú jednotu do roztriešteného sveta. Jeho mimoriadny egocentrizmus a narodeniny na Štedrý deň (podľa juliánskeho kalendára) zas prispeli k jeho viere v priam mesiášske poslanie, ktoré chcel naplniť hudbou založenou na jednočastových formách, chromatických harmóniách a odvážnych nápadoch na jej uvádzanie. Skriabin zamýšľal vytvoriť

tetralógiu symfonických diel, ktoré mali podľa neho viesť k zmene ľudského vedomia: Božská poéma (1905), Poéma extázy (1908) a **Prometeus, Poéma ohňa** (1909/10). Štvrtú skladbu, Mystérium, napísať nestihol, zomrel predčasne vo veku 43 rokov. Vyvrcholenie tetralógie malo zhmotniť vlastnú transformáciu. Skriabin si predstavoval jeho uvedenie v Indii, účinkujúci aj diváci mali byť oblečení v bielom a všetky umenia – vrátane „umenia parfumov“ – mali byť spojené a v priebehu predstavenia malo byť ľudstvo povznesené do stavu extatického vedomia.

Skriabin veril, že najvyšším povolaním ľudstva je uniknúť z fyzického sveta a vstúpiť do obrovskej jednoty s vesmírom. Tieto myšlienky vyjadroval aj provokatívnymi výroky ako: „*Som okamih osvetľujúci večnosť... Som ubezpečenie... Som extáza,*“ a tiež: „*Som Boh! Nie som nič, som hra, som sloboda, som život. Ja som hranica, ja som vrchol.*“ V Prometeovi sa pokúša zobrazit vývoj ľudského vedomia, od prvej beztvárnosti cez vznikajúce sebauvedomenie až po konečné, extatické prepojenie s vesmírom. Protipól človeka a nekonečnosti vesmíru sa dá vnímať v kontraste medzi sólovým klavírom a veľkým vokálno-inštrumentálnym aparátom, s ktorým v závere splynú v jedno. Prometeov oheň pre Skriabina symbolizuje ľudské vedomie a tvorivú energiu. Na toto stvárnenie mu však hudobné prostriedky nestačili, chcel vytvoriť „symfóniu farebných lúčov“, vymyslel preto nový nástroj – tastiera per luce, alebo „farebný klavír“, ktorý by premietal svetlo rôznych farieb na plátno za orchestrom a vizuálne reprodukoval hudbu. Skriabin bol synestetik, hudbu mal spojenú s konkrétnymi farbami, ale ich prepojenie nikdy systematicky nezachytil. V tom čase ani nebolo technicky možné podobný nástroj zostrojiť, a tak premiéra v marci 1911 v Moskve zostala jednoducho „symfóniou hudby“.

Zuzana Buchová Holičková

Arvo Pärt
Credo

Credo in Jesum Christum

Verím v Ježiša Krista

Audivistis dictum:
oculum pro oculo,
dentem pro dente.
Autem ego vobis dico:
non esse resistendum
injuriae.

Počuli ste, že bolo
povedané:
Oko za oko,
zub za zub!
No ja vám hovorím:
Neodporujte zlému.

Credo.

Verím.

Ludwig van Beethoven
Fantázia c mol, op. 80
(Christoph Kuffner)

Schmeichelnd hold
und lieblich klingen
unsers Lebens Harmonien,
und dem Schönheitssinn
entschwingen
Blumen sich, die ewig blühen.
Fried und Freude gleiten
freundlich
wie der Wellen
Wechselspiel;
was sich drängte rauh
und feindlich,
ordnet sich zu Hochgefühl.

Sladké a libě znějící,
harmonie našeho života,
a ze smyslu pro krásu
vznikají květy, jež věčně
kvetou.
Mír a radost spějí spolu
jako proměnlivá hra vln.
Co bylo drsné
a nepřátelské,
je nyní povzneseno.

Wenn der Töne Zauber
walten
und des Wortes Weihe
spricht,
muss sich Herrliches
gestalten,
Nacht und Stürme werden
Licht,
äuss're Ruhe, inn're Wonne
herrschen für den
Glücklichen.
Doch der Künste
Frühlingssonne
lässt aus beiden Licht
entstehn.

Když vládne magické
kouzlo tónů
a promlouvá slovo, které je
zasvěcuje,
rodí se nezbytně něco
velkolepého,
noc a bouře se stávají
světlem.
Vnější klid, niterná slast
vládnou pro šťastlivce.
Nechť jarní slunko umění
dá z jejich spojení vzejít
světlu.

Grosses, das ins Herz
gedrungen,
blüht dann neu und schön
empor,
hat ein Geist sich
aufgeschwungen,
hallt ihm stets ein
Geisterchor.
Nehmt denn hin, ihr
schönen Seelen,
froh die Gaben schöner
Kunst.
Wenn sich Lieb und Kraft
vermählen,
lohnt den Menschen
Götter-Gunst.

To, co vniklo do srdce,
rozkvétá v novou svěžest
a krásu,
povznese-li se duch,
zaznívá mu vždy sbor
duchů.
Přijměte tedy, krásné duše,
s radostí dary krásného
umění.
Když láska a síla se spojí,
lidé jsou odměněni přízní
bohů.

Polina Osetinskaya

© Elena Galiaskarova

Polina Osetinskaya sa začala venovať hre na klavíri ako päťročná, o rok neskôr už vystupovala vo Veľkej sále Konzervatória vo Vilniuse, považovali ju za zázračné dieťa. Pravidelne koncertovala pod dohľadom svojho otca, ktorý bol jej pedagógom. Neskôr študovala u známej pedagogičky Mariny Wolfovej v Petrohrade a u Viery Gornostajevovej v Moskve.

V súčasnosti koncertuje pod taktovkou dirigentských osobností, akými sú Teodor Currentzis, Andrej Borejko, Alexander Sladkovsky, Vasilij Sinajskij a ďalší. Hostuje s významnými orchestrami v prestížnych sálach ako viedenský Musikverein, newyorská Carnegie Hall, londýnsky Barbican, rímske Teatro Argentino a podobne. Pravidelne účinkuje s huslistom Maximom Vengerovom (napríklad na festivale v Salzburgu, turné po Spojených štátoch amerických vrátane Carnegie Hall a tiež v európskych koncertných sálach).

Spolupracuje so spoločnosťami Sony Music, Naxos, Quartz, Bel Air a Melodija. Jej autobiografické Zbohom, smútku (2008), reagujúce na jej ťažké detstvo, sa stalo bestsellerom.

Polina Osetinskaya sa venuje charitatívnej činnosti. Otvorené odsudzovanie ruskej vojenskej intervencie na Ukrajine jej doma komplikuje koncertné aktivity: som veľmi nepohodlný človek, vyhlásila v jednom z rozhovorov publikovaných na internete. Účinkuje väčšinou na „polotajných“ akciách, napriek tomu naďalej žije v Moskve.

Jan Rozehnal

© Ray Behringer

Po štúdiách na Konzervatóriu v Kroměříži (hra na flaute) u B. Růžickovej študoval na JAMU v Brne u O. Trhlíka a L. Mátlu orchestrálne dirigovanie. Štúdium bolo rozšírené dvojročnou stážou v Českej filharmónii. Už behom štúdia v Brne založil a viedol Brniansky zbor Hudobnej mládeže, s ktorým získal viaceré ocenenia na medzinárodných súťažiach. Po ukončení štúdia pracoval ako asistent L. Mátlu v Speváckom združení moravských učiteľov, ktorého dirigentom sa neskôr stal.

Profesionálnu dráhu odštartoval ako dirigent Jihočeského divadla v Českých Budějoviciach. Následne bol zbormajstrom Brnianskeho Filharmonického zboru Beseda brněnská pri Filharmónii Brno. V rokoch 1990 – 2003 bol zbormajstrom Slovenského filharmonického zboru. S telesom prežil mnoho vzrušujúcich chvíľ na domácich i zahraničných pódioch. Počas pôsobenia v Bratislave založiť zbor Camerata Bratislava, ktorého doménou bolo štýlové predvádzanie starej hudby. Súbor získal francúzsku cenu Revue Diapason a cenu ministerského predsedu Slovenskej republiky. V rokoch 2004 – 2008 sa presťahoval do Prahy, kde bol zbormajstrom Kühnovho miešaného zboru a Pražského filharmonického zboru.

Od roku 2008 je zbormajstrom a dirigentom v nemeckých hudobných ústavoch v Koblenci, Frankfurte a Halberstadte. V priebehu svojho hudobného života stál za rôznymi produkciami a nahrávkami pre spoločnosti Decca, Deutsche Grammophon Gesellschaft, Discovery, Harmonia Mundi, Naxos, NBC či Slovart. Spolupracoval s ansámbliami a dirigentmi zvučných mien ako C. Abbado, R. Chailly, Ch. von Dohnányi, K. Masur, Z. Mehta, G. Prêtre či R. Weikert. V súčasnosti je zbormajstrom Slovenského filharmonického zboru.

Slovenský filharmonický zbor

© Ján Lukáš

Slovenský filharmonický zbor (SFZ) je prominentným reprezentantom slovenského profesionálneho zborového umenia. Do hudobného diania vstúpil v roku 1946 ako Miešaný zbor československého rozhlasu. Prvé roky ho viedol jeho zakladateľ, dirigent Ladislav Slovák. V roku 1957 bol SFZ začlenený do zväzku telies Slovenskej filharmónie. Na poste zbormajstrov sa vystriedali viaceré významné osobnosti (J. M. Dobrodinský, Š. Klimo, P. Prochádzka, M. Vach, J. Rozehnal, B. Juhaňáková, J. Chabroň). Od sezóny 2023/2024 povedie SFZ zbormajster Jan Rozehnal.

Kultivovanosť prejavu, zvuková rovnováha hlasových skupín, ale aj interpretačná pohotovosť, spoľahlivosť a príkladná umelecká disciplína sa premietajú do suverénnych výkonov, ktoré pri vzájomnej spolupráci ocenili mnohí renomovaní dirigenti. Zbor spolupracoval s prestížnymi zahraničnými orchestrami ako napr. Berlínski a Viedenski filharmonici, Viedenski symfonici, Izraelská filharmónia či Orchestre de Paris. Jeho bohatá diskografia obsahuje nahrávky pre slovenské i zahraničné televízne a rozhlasové stanice.

SFZ získal medzinárodné ocenenie Oper! Awards 2023 v kategórii Najlepší spevácky zbor za spoluprácu v opernej produkcii *Piková dáma* s Berlínskymi filharmonikmi a K. Petrenkom na Veľkonočnom festivale v nemeckom Baden-Badene a koncertoch v Berlínskej filharmónii (2022).

V sezóne 2023/2024 SFZ mimo domáceho pódia spolupracuje s Moravskou filharmóniou Olomouc (L. Svárovský), Filharmóniou Brno (D. Russell Davies) a Symfonickým orchestrom Slovenského rozhlasu

(O. Lenárd). Účinkovať bude tiež v novej produkcii *Le Grand Macabre* vo Viedenskej štátnej opere (P. Heras-Casado) pri príležitosti 100. výročia narodenia G. Ligetiho. V rámci účinkovania na Slovensku sa SFZ predstaví na domácich festivaloch v Košiciach (R. Jindra) a Piešťanoch (T. Lang).

Dennis Russell Davies

Dennis Russell Davies absolvoval svetoznámu newyorskú Juilliard School. Svoju dirigentskú kariéru začal ako hudobný riaditeľ komorného orchestra v Saint Paul v Minnesote (1972 – 1980), v rokoch 1977 – 2002 bol tiež šéfdirigentom newyorského Orchestra amerických skladateľov a v rokoch 1991 – 1996 hudobným riaditeľom Brooklynskej filharmónie. Od roku 1980 trvalo žije v Európe. Bol hudobným riaditeľom Stuttgartskej štátnej opery (1980 – 1987), šéfdirigentom orchestra Beethovenhalle v Bonne, hudobným riaditeľom Bonnskej opery a Beethovenovho festivalu (1987 – 1995). Neskôr pôsobil v Rakúsku ako profesor dirigovania na Mozarteu v Salzburgu a súčasne ako šéfdirigent Symfonického orchestra viedenského rozhlasu. Od roku 2002 zastával pätnásť rokov post šéfdirigenta Brucknerorchestra a riaditeľa opery Zemského divadla v Linzi. V rokoch 2009 – 2016 bol aj šéfdirigentom symfonického orchestra v Basileji.

Dennis Russell Davies dirigoval špičkové orchestre a hosťoval v prestížnych svetových operných domoch v USA, Japonsku a Európe. Od sezóny 2018/2019 stojí na čele Filharmónie Brno ako šéfdirigent a umelecký riaditeľ. Od jesene 2020 je súčasne aj šéfdirigentom rozhlasového orchestra MDR v Lipsku. Je známy nielen

šírkou svojho repertoáru, ale aj intenzívnou spoluprácou a osobnými vzťahmi s významnými súčasnými tvorcami, medzi ktorých patrí (resp. aj patrili) Luciano Berio, William Bolcom, John Cage, Manfred Trojahn, Philip Glass, Heinz Winbeck, Laurie Andersonová, Philippe Manoury, Aaron Copland, Hans Werner Henze, Michael Nyman či Kurt Schwertsik. Ako dirigent alebo klavirista (alebo súčasne oboje) vydal maestro Davies viac ako 80 oceňovaných záznamov. V roku 2009 bol zvolený za člena Americkej akadémie umenia a vedy; v roku 2014 ho francúzske ministerstvo kultúry menovalo komandérom Rádu umenia a literatúry a v roku 2017 dostal od rakúskej vlády Rakúsky čestný kríž za vedu a umenie I. stupňa.

Filharmónia Brno

Korene brnenskej filharmónie siahajú do 70. rokov 19. storočia, kedy sa v Brne mladý Leoš Janáček snažil o vznik českého symfonického orchestra. Napokon dielo slávneho skladateľa 20. Storočia tvorí najvýznamnejšiu programovú časť telesa, ktoré je dodnes považované za jeho autentického interpreta.

Dnešná Filharmónia Brno vznikla v roku 1956 spojením rozhlasového a krajského orchestra a odvtedy patrí svojou veľkosťou i významom k českej orchestrálnej špičke. Orchester účinkoval pod taktovkou takých osobností ako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohlávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša či Tomáš Netopil. Od sezóny 2018/2019 je šéfdirigentom a umeleckým riaditeľom Filharmónie Brno Dennis Russell Davies. Orchester pravidelne spolupracuje s Českým rozhlasom a Českou televíziou, nahráva pre celý rad firiem (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4).

Filharmonia Brno je dnes nielen silným hráčom na poli symfonickej hudby doma i v zahraničí, ale aj popredným organizátorom hudobnej sezóny druhého najväčšieho českého mesta, aktívnym, festivalovým usporiadateľom a kreatívnym lídrom orchestrálnej dramaturgie. Filharmonia Brno pôsobí v neorenesančnom Besednom dome, brnenskom „Musikvereine“ z dielne Theophila von Hansena z roku 1873 a teší sa na novú modernú koncertnú sálu, ktorú navrhuje team architektov Tomasza Koniora a Petra Hrůšu a akustika Yasuhisa Toyotu.

Cori O'Lan

© Tom Mesic

Cori O'Lan sa od konca 80. rokov pohybuje na hranici umenia a technológie. Jeho posledná práca sa zameriava na živé, počítačom generované vizualizácie orchestrálnej a klavírnej hudby. Počas dlhoročnej spolupráce (od roku 2013) s Ars Electronica Futurelab a dirigentom Dennisom Russellom Daviesom vyvinul jedinečný štýl „sprievodných vizualizácií“, ktorý vytvára vizuálnu interpretáciu hudby v reálnom čase, počas jej interpretácie. Projekty vizuálnych koncertov boli realizované v New Yorku, Los Angeles, Tokiu, Osake, Abú Dhabí, Bruseli a samozrejme v Ars Electronica v Linzi.

UTOROK 3. 10.

19. 30 Koncertná sieň Slovenskej filharmónie GALAVEČER

Piotr Beczała | tenor

Sarah Tysman | klavír

večer piesní a operných árií

Novinky z prvné řady

 PERA+

Slovenský internetový
časopis o opere, operete,
klasickej hudbe a baletе

{ spravodajstvo, publicistika,
produkcia, eventy }

}PERA
SLOVAKIA

www.operaslovakia.sk

**Hlavný usporiadateľ Slovenská filharmónia
z poverenia a s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR**

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Zážitku nad 58. ročníkom BHS prevzala Silvia Hroncová, ministerka kultúry

BHS člen Európskej asociácie festivalov

Generálny partner BHS

Hlavný partner Slovenskej filharmónie

NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA
EUROSYSTÉM

Partneri a mediálni partneri

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00

a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.bhsfestival.sk | www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Výtvarné dielo na obálke: Ľudovít Hološka, akademický maliar

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová a Manažment BHS

Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

Foto © Michael Durczok, Súľovské skaly

Energia. Ľudia. Krajina.

